

fremme det foreliggende Lovforslag med de foreslaede Ændringer og frygte ikke for Konsekvensen, som efter disse tre Medlemmers Mening bør blive den, at Bank- og Sparekassevæsenet organiseres under Staten, saaledes at denne ikke blot lider Tab under vanskelige Forhold, men ogsaa er i Stand til under normale Forhold at varetage sine egne og Samfundets Interesser til Fordel for den store Befolkning.“

I Modsætning til disse to Grupperes Repræsentanter kunde Repræsentanterne for de øvrige Grupper — Folketingets Venstre, det forhandlende Venstre og Højre — ikke slutte sig til Lovforslaget. Alfred Christensen og Zahle, til hvem Birck slutter sig (idet han dog forbeholder sig særlige Bemærkninger), bemærke i Betænkningen:

„Bankgarantiens Formaal var at standse en Panik, ikke at betale insolvente Bankers Gæld. Finansminister Vilh. Lassen troede, at de to Banker, for hvilke der ved Lov af 15. Februar 1908 garanteredes, vare solvente, og at Staten derfor kun paatog sig en moralsk Garanti. Ud fra denne Forudsætning paakaldte han Statens Hjælp til Detailhandlerbanken og Grundejerbanken. Det kan ikke vides, om han vilde have paakaldt Statens Hjælp, hvis han havde kendt de virkelige Forhold. Det betvivles, at Rigsdagen var gaaet med til at garantere for Grundejer- og Detailhandlerbanken, hvis den havde vidst, at dette vilde paadrage Staten et Tab paa adskillige Millioner.“

I hvert Tilfælde gav Loven af 1908 »kun Ret til at garantere for Grundejerbanken og Detailhandlerbanken. Enhver Udvidelse herudover uden Rigsdagens Medvirken er loystridig«. Det paavises ved et Citat af Bankkomiteens Protokol for 3. Marts 1908, at Bankkomiteen selv har været ganske klar herover, idet det foresloges af Statsgældsdirektør P. O. A. Andersen, at Statens Garanteren af »Laanekassen«s Sparere skete »indirekte gennem Bankerne ved Rekurs til Komiteen«, hvortil føjes i Protokollen, at »Formanden foreslog, at de fem Hovedbanker garantere overfor Offentligheden, og at Komiteen atter garanterer Bankerne, for ikke at offentliggøre noget i Strid med Garantiloven«, og der udsendes derefter gennem Ritzaus Bureau en af de 5 Banker underskrevet Erklæring om, at de have paataget sig Garantien. Et Opslag i Laanebankens Lokaler havde samme Indhold. Det fremgaar endogsaa af Protokollen, at allerede den 11.